

Arrest

nr. 227 235 van 9 oktober 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 12 april 2012 onontvankelijk verklaard. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 mei 2012.

1.2. Op 11 augustus 2015 wordt nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 16 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 14 november 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 4 december 2017 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 25 mei 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 13 juni 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 11 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoeker dient een vierde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op 9 januari 2019. Op 25 april 2019 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen.

1.7. Naar aanleiding van een administratieve controle wordt op 21 mei 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing.

1.8. Diezelfde dag wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E. H.

voornaam: J.

geboortedatum: 10.04.1983

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gavers op 20.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2019 door de politiezone van Gavers en verklaart dat hij sinds 2009 in België verblijft. Hij verklaart naar België te zijn gekomen 'voor het mooie leven'. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omdat er geen jobs zijn, de ziekenhuizen er slecht zijn en het er slecht leven is. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te

hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van art. 3 en art. 8 EVRM is dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 13.12.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Bovendien werd hij door de stad Harelbeke op 13.12.2018 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende op een periode van nog geen 2 jaar tijd al vier aanvragen tot gezinshereniging in met diezelfde persoon, namelijk zijn neef B. E. H. B. (°25.03.1989) (namelijk op 16.05.2017, op 04.12.2017, op 13.06.2018 en op 09.01.2019). DVZ verwierp al deze aanvragen (beslissingen van 14.11.2017, 25.05.2018, 11.12.2018 en van 25.04.2019). Betrokkene nam telkens kennis van de negatieve beslissing en diende telkens zeer kort na de negatieve beslissing een nieuwe aanvraag in. Betrokkene misbruikt de procedure 'gezinshereniging' om zijn verblijf in België onnodig te rekken.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gavere op 20.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek-

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 13.12.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Bovendien werd hij door de stad Harelbeke op 13.12.2018 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende op een periode van nog geen 2 jaar tijd al vier aanvragen tot gezinshereniging in met diezelfde persoon, namelijk zijn neef B. E. H. B. (°25.03.1989) (namelijk op 16.05.2017, op 04.12.2017, op 13.06.2018 en op 09.01.2019). DVZ verwierp al deze aanvragen (beslissingen van 14.11.2017, 25.05.2018, 11.12.2018 en van 25.04.2019). Betrokkene nam telkens kennis van de negatieve beslissing en diende telkens zeer kort na de negatieve beslissing een nieuwe aanvraag in. Betrokkene misbruikt de procedure 'gezinshereniging' om zijn verblijf in België onnodig te rekken.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2019 door de politiezone van Gavers en verklaart dat hij sinds 2009 in België verblijft. Hij verklaart naar België te zijn gekomen 'voor het mooie leven'. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omdat er geen jobs zijn, de ziekenhuizen er slecht zijn en het er slecht leven is. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van art. 3 en art. 8 EVRM is dus niet van toepassing.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk een neef, de hogervermelde B. E. H. B. die beschikt over een recht op verblijf als EU-onderdaan. Betrokkene en diens neef wonen samen. Dit opent echter geen recht op verblijf. Van meerderjarige personen wordt bovendien verondersteld dat zij niet afhankelijk zijn van elkaar tenzij dat expliciet bewezen kan worden. De relatie tussen betrokkene en zijn neef valt daarom niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM wat het familiale leven betreft. Bovendien kan betrokkene vanuit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Hij kan daartoe ook de opheffing van het inreisverbod aanvragen volgens de vigerende bepalingen ter zake. Het staat de heer B. ook vrij om betrokkene achterna te reizen indien hij dat wenst.

Betrokkene verklaart sinds 2009 in België te verblijven. Mogelijk is er sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij spreekt immers één van de landstalen, ontwikkelde een netwerk van sociale contacten en heeft mogelijk zicht op werk. Toch ontwikkelde hij dit privéleven in een toestand van illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus niet in zijn privéleven wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Betrokkene bracht bovendien het grootste deel van zijn leven in Marokko door, hij spreekt nog de taal van het land en heeft er mogelijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is wat het privéleven betreft daarom geen sprake.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 13.12.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Bovendien werd hij door de stad Harelbeke op 13.12.2018 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene diende op een periode van nog geen 2 jaar tijd al vier aanvragen tot gezinshereniging in met diezelfde persoon, namelijk zijn neef B. E. H. B. (°25.03.1989) (namelijk op 16.05.2017, op 04.12.2017, op 13.06.2018 en op 09.01.2019). DVZ verwierp al deze aanvragen (beslissingen van 14.11.2017, 25.05.2018, 11.12.2018 en van 25.04.2019). Betrokkene nam telkens kennis van de negatieve beslissing en diende telkens zeer kort na de negatieve beslissing een nieuwe aanvraag in. Betrokkene misbruikt de procedure 'gezinshereniging' om zijn verblijf in België onnodig te rekken.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

Uit een schrijven van de verwerende partij d.d. 9 september 2019 blijkt dat verzoeker op 27 juni 2019 werd vrijgesteld uit het gesloten centrum. Dienvolgens moet worden besloten dat er een einde is gekomen aan de beslissing tot vasthouding en de beslissing tot terugleiding naar de grens. De terugleidingsprocedure werd immers door de verwerende partij beëindigd, zodat de beslissing tot terugleiding naar de grens minstens impliciet is opgeheven. In die mate is het beroep zonder voorwerp en dienvolgens onontvankelijk.

Voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is deze beslissing nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig en is het nog steeds ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

*1. Schending artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 houdende de formele motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: redelijkheid, zorgvuldigheid en proportionaliteit
De bestreden beslissing stelt als volgt:*

“Betrokkene diende op een periode van nog geen 2 jaar tijd al vier aanvragen tot gezinshereniging in met diezelfde persoon, namelijk zijn neef B. E. H. B. (°25.03.1989) (namelijk op 16.05.2017, op 04.12.2017, op 13.06.2018 en op 09.01.2019). DVZ verwierp al deze aanvragen (beslissingen van 14.11.2017, 25.05.2018, 11.12.2018 en van 25.04.2019). Betrokkene nam telkens kennis van de negatieve beslissing en diende telkens zeer kort na de negatieve beslissing een nieuwe aanvraag in.” (verzoeker zet vet)

Verzoeker heeft inderdaad een aanvraag ingediend in functie van zijn neef. Verzoeker is al jaren ten laste van zijn neef. De bewijzen hiervan zijn reeds aan de gemeente Harelbeke overgemaakt. De gemeente is aldus goed op de hoogte van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn neef.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet laat ook toe deze aanvraag te doen. De wet zegt niet hoeveel keer men de aanvraag mag doen. Zolang men voldoet aan de vereiste voorwaarde is men gerechtigd deze aanvraag te doen. Na de kennisgeving van de negatieve beslissing van 11.12.2018 besloot verzoeker dan ook om een nieuwe aanvraag in te dienen. Verzoeker werd op 06.02.2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI), geldig tot 09.07.2019 (zie bijlage). Weliswaar maakt de bestreden beslissing hier geen melding van.

De bestreden beslissing maakt wel melding van een negatieve beslissing daterende van 25.04.2019 en het gegeven dat verzoeker kennis heeft genomen van die beslissing en kort daarna een nieuwe aanvraag heeft ingediend.

Deze motivering is geenszins juist. Verzoeker heeft de beslissing van 25.04.2019 nooit ontvangen.

Verzoeker was dan ook niet op de hoogte van deze negatieve beslissing. Ook heeft verzoeker geen nieuwe aanvraag ingediend gezien zijn aanvraag nog lopende is en hij nog in het in het bezit was van zijn AI, geldig tot 09.07.2019. Verzoeker verblijft legaal in België.

Bovendien stelt de bestreden beslissing tevens het volgende:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 13.12.2018.” (verzoeker zet vet)

De bestreden beslissing bevestigt aldus dat verzoeker geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen na zijn vierde aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker werd onrechtmatig aangehouden. Verzoeker werd nooit op de hoogte gebracht van de zogenaamde negatieve beslissing d.d. 25.05.2019. Daarenboven was verzoeker op moment van zijn arrestatie nog in het bezit van een AI, geldig tot 9 juli 2019.”

3.1.2. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met zijn laatste verblijfsaanvraag op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet die hij op 9 januari 2019 indiende. Hij werd op 6 februari 2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 9 juli 2019. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing melding maakt van een weigeringsbeslissing van 25 april 2019, maar stelt dat hij deze beslissing nooit heeft ontvangen. Verzoeker meent dan ook dat hij onder de gelding viel van een attest van immatriculatie, zodat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) met betrekking tot zijn aanvraag van 9 januari 2019 werd genomen op 25 april 2019. Bij haar nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een afschrift toe van de

akte van kennisgeving bij deze beslissing, waaruit blijkt dat de bijlage 20 aan verzoeker ter kennis gebracht werd door de politie van Harelbeke op 21 mei 2019. Het feit dat verzoeker de kennisgeving heeft geweigerd te ondertekenen, houdt niet in dat die beslissing hem niet rechtsgeldig ter kennis zou zijn gebracht.

Het enkele feit dat het attest van immatriculatie dat hem werd afgegeven op grond van deze aanvraag nog geldig was tot 9 juli 2019, houdt niet in dat verzoeker op basis daarvan een recht op verblijf had. Het attest van immatriculatie is immers rechtsgeldig voor de duur van het onderzoek van de aanvraag tot gezinshereniging. Die aanvraag werd afgesloten met de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) van 25 april 2019. Het terzake van toepassing zijnde artikel 52, §4, laatste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat, wanneer het recht op verblijf niet wordt erkend, het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. De bijlage 20 van 25 april 2019 vermeldt dan ook dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in het bezit was van een rechtsgeldig attest van immatriculatie. Het gegeven dat het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 13 december 2018, doet hier geen afbreuk aan. Artikel 1/3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat het indienen van een verblijfsaanvraag die tot gevolg heeft dat de betrokkene in afwachting van een beslissing tijdelijk mag verblijven, het bestaan van een vroegere verwijderingsmaatregel enkel opschort in afwachting van een beslissing.

Waar verzoeker in zijn middel nog aanvoert dat geen bepaling hem verbiedt om telkenmale een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat dit motief geen betrekking heeft op de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten als zodanig, maar op de redenen waarom het geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. De bestreden beslissing motiveert immers op grond van artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico op onderduiken wordt vervolgens gemotiveerd aan de hand van de criteria die werden bepaald in artikel 1, §1, 4° en 6°, van de vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, 6°, van de vreemdelingenwet voorziet een objectief en wettelijk criterium met het oog op het vaststellen van een risico op onderduiken wanneer *“de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.”* De verwerende partij kon dan ook terecht verwijzen naar de opeenvolgende verblijfsaanvragen die door verzoeker werden ingediend.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2. Schending van artikel 74/13 en schending van artikel 8 EVRM (recht op gezinsleven), schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 houdende de formele motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: redelijkheid, zorgvuldigheid en proportionaliteit

In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met vasthouding, ondanks het feit dat hij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een unieburger en een Belgische onderdaan.

Verzoeker verblijft, zoals ook vermeld in de bestreden beslissing, samen met zijn neef, de heer B. E. H. I. (R.R.:...). In tegenstelling tot wat verweerder beweert, valt de relatie tussen verzoeker en zijn neef wel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Verzoeker wordt namelijk al jaren zowel financieel als materieel ondersteund door zijn neef. In Marokko heeft verzoeker geen broodwinning noch huisvesting. Het is duidelijk dat tussen verzoeker en zijn neef sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Het is die afhankelijkheid die verzoeker aanzette om vier keer een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

De bestreden beslissing vermeldt geen enkel verder onderzoek naar de mogelijke schending van het gezinsleven met dit familielid. De bestreden beslissing stelt enkel dat de relatie tussen verzoeker en zijn neef niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dit zonder enige verdere motivering.

Ook stelt de bestreden beslissing dat zijn neef vrij is om verzoeker achterna te reizen indien hij dat wenst. Dergelijke stelling is niet gepast en getuigt weinig respect.

Naast zijn neef heeft verzoeker ook andere familieleden in België. Verzoekers Belgische zus verblijft eveneens in België. Hiervan wordt zelfs geen melding gemaakt.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinsleven en privéleven van verzoeker. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn neef en zijn zus. Hij zal niet toegelaten zijn om in België zijn gezins- en privéleven met zijn familie terwijl men niet van hen kan verwachten dat zij alles achterlaten om met verzoeker naar Marokko te trekken.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM

als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu blijkt dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf in België werd toegelaten of gemachtigd en dat hem bovendien meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. In het licht van artikel 8 van het EVRM bevindt verzoeker zich aldus in een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Verzoeker voert aan dat hij al jaren financieel en materieel wordt ondersteund door zijn neef in België. De Raad merkt op dat overeenkomstig de jurisprudentie van het EHRM de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). In dit verband stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker er doorheen zijn herhaalde aanvragen van een verblijfskaart in functie van zijn neef niet in is geslaagd aan te tonen dat hij in het land van herkomst afhankelijk was van zijn neef. Dat er een band van afhankelijkheid zou zijn die een hinderpaal zou vormen voor verzoekers verblijf in Marokko, is dan ook niet aangetoond.

Verzoeker voert daarnaast ook aan dat hij een zus heeft, van Belgische nationaliteit. Ook hier gaat het om relaties tussen volwassenen die geen betrekking hebben op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Met het louter vermelden van het bestaan van een Belgische zus, toont verzoeker het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, niet aan.

Het tweede middel bevat geen verdere concrete elementen die een schending van de overige erin aangevoerde rechtsregels kunnen aantonen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3. Schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 houdende de formele motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: redelijkheid en proportionaliteit

Ondanks het feit dat deze Richtlijn directe werking heeft, en ook ondanks het feit dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf de opsluiting maar mogelijk maakt wanneer de uitvoering van de maatregel niet met andere, minder dwingende middelen kan worden gegarandeerd, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken schijnbaar vrij gemakkelijk over tot het opleggen van de zwaarst mogelijke maatregel, namelijk die van de vrijheidsberoving. De mogelijkheid en efficiëntie van andere, minder dwingende maatregelen wordt niet onderzocht, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken toch op de hoogte is van de mogelijke schending van artikel 8 EVRM en hiervoor zelfs een voorbehoud maakt in de bestreden beslissing.

Om het risico te beperken dat een vreemdeling zich aan de uitvoering van de maatregel zou onttrekken, voorziet de Terugkeerrichtlijn in het opleggen van bepaalde verplichtingen, zoals het zich melden bij de autoriteiten, het storten van een borgsom, bepaalde documenten voor te leggen of op een vast adres te verblijven.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat er een significant risico zou zijn op onderduiken.

In het geval van verzoeker is het risico op onderduiken nihil en dit om de volgende redenen:

- *Verzoeker verblijft namelijk al jaren op een vast adres, samen met zijn neef.*
- *Verzoeker heeft nooit nagelaten zich aan te melden bij de politie ingeval dit gevraagd werd. Op 20 mei 2019 kwam de politie langs bij verzoekers thuis. Verzoeker was op dat moment niet thuis. Er werd een boodschap achtergelaten. Verzoeker diende zich bij de politie aan te melden. Verzoeker heeft deze bevelen keurig gevolgd. Verzoeker heeft zich aangemeld bij het commissariaat. Daar werd hij aangehouden..*
- *Verzoeker is zich in de tijd dat hij op het grondgebied verbleef, voldoende sociaal verankerd om te garanderen dat het risico op onderduiken nihil is.*

Door zonder enige afweging te maken over te gaan tot het opleggen van de zwaarst mogelijke maatregel, namelijk deze van de vrijheidsberoving, schendt Dienst Vreemdelingenzaken de Terugkeerrichtlijn en het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dringt een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuursakten zich op, daar er in de bestreden beslissing geen enkele

motivering gevoerd wordt met betrekking tot de mogelijke toepassing van minder dwingende maatregelen.

Tenslotte schendt de Belgische Staat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het proportionaliteitsprincipe.

Dat het Hof van Cassatie nochtans in een arrest dd. 27.06.2012 en later op 02.01.2013 stelde dat de proportionaliteit van de maatregel moet blijken uit de beslissing en dat de onderzoeksgerechten ook uitdrukkelijk de bevoegdheid hebben om dit te onderzoeken.”

3.3.2. In de mate verzoeker zich in het middel richt tegen de maatregel tot vrijheidsberoving en de gedwongen terugleiding naar de grens, werd hoger reeds vastgesteld dat deze beslissingen niet meer aan de orde zijn, nu ze werden opgeheven. Daarenboven behoort de beoordeling van de maatregel tot vrijheidsberoving tot de exclusieve bevoegdheid van de raadkamer bij de correctionele rechtbank.

Waar verzoeker het motief met betrekking tot het risico op onderduiken betwist, werd bij de bespreking van het eerste middel reeds geoordeeld dat de vaststelling van het risico op onderduiken thans geschiedt overeenkomstig de criteria bepaald in artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoegd bij artikel 4, 3°, van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. *In casu* werd het risico op onderduiken gemotiveerd op grond van artikel 1, §2, 4° en 6°, van de vreemdelingenwet; enerzijds omdat verzoeker zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, en anderzijds omdat verzoeker telkenmale onmiddellijk na een eerdere beslissing een nieuwe aanvraag indiende. Met de vermelding dat hij een vast adres heeft en het tegenspreken van het risico op onderduiken, weerlegt verzoeker de vaststelling van deze objectieve criteria niet. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van de aangevoerde rechtsregels.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“4. Schending van het hoorrecht, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: redelijkheid en proportionaliteit

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker gehoord werd op 20.05.2019 door de Politiezone van Gavers.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat verzoeker nauwelijks Nederlands spreekt. Tijdens het verhoor was er geen tolk aanwezig.

Onder de titel “recht op behoorlijk bestuur” bepaalt artikel 41.1. van het Handvest dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijk termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. Artikel 41.2.a) bepaalt dat dit recht met name het recht van eenieder behelst te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Aan verzoeker diende in een voor hem begrijpbare taal uitgelegd te worden waarom hij aangehouden wordt. Dit is in casu niet gebeurd.”

3.4.2. In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie kan slechts een schending van het recht om gehoord te worden slechts nuttig worden aangevoerd indien de betrokkene aantoont dat, indien hij was gehoord, deze beslissing een fundamenteel andere invloed kon hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Het komt hem aldus toe om elementen aan te reiken die hij had willen aanbrengen en die kunnen leiden tot een andere beoordeling door het bestuur. Verzoeker laat in het middel geheel na dergelijke elementen aan te voeren. Er wordt daarnaast ook geen schending aannemelijk gemaakt van het aangevoerde proportionaliteitsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT